

Sánchez tria el 22 de juliol per al debat d'investidura

No disposa de prou suports i insinua un pla B d'eleccions per al 10 de novembre

El Constitucional avala l'aplicació del 155 a Catalunya

El govern espanyol demana al TSJC que tanqui les delegacions de la Generalitat a Berlín, Londres i Ginebra

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
MONTCADA I REIXAC

Laura Campos
"Montcada ara ha de començar a lluir"

FINQUES Pous
Ei propietari!
No perdís el temps,
tenim el comprador ideal per al teu immoble.
Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.
TRUCA'NS ARA 93 790 39 45
Mataró · C/ Pujol 20 · 08301 · finquespous@finquespous.cat

Valoració GRATUITA

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMECRES • 3 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15047 - AVUI / Any XLI. Núm. 13917 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8-15 i 24,25

Crida a Europa

Estelades i pancartes a favor del dret a l'autodeterminació al pont Bech, a tocar del Parlament Europeu ■ EFE

Protesta a Estrasburg

Gran manifestació pels drets polítics davant del Parlament Europeu

CRIT • Protesta inèdita pel vet a Puigdemont, Junqueras i Comín al Parlament Europeu

ABSENTS • L'eurocambra es constitueix de moment sense els tres eurodiputats catalans

CÀRRECS • L'alemanya Von der Leyer presidirà la Comissió i Borrell serà cap de la diplomàcia

A l'altra banda del Rin

L'AVENTURA DE LLEGIR
COMENÇA AMB
el tataro
SUBSCRIU-T'HI!
Cada mes a casa teva

Una revista per a nens i nenes de 4 a 8 anys.

www.cavallfort.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La fortalesa de Ciutadans

Fa pocs dies, el candidat de Ciutadans a la Comunitat de Madrid, Ignacio Aguado, va afirmar que el partit està "cada vegada més fort": "Amb una visió molt clara del que volem ser i ho volem mantenir, no volem ser la frontissa de ningú", hi va afegir. No es tracta de cap acudit. La frase la va pronunciar poques hores després que el seu partit visqués un autèntic tsunami. En un sol dia, van dimitir un membre de l'executiva (Toni Roldan), un eurodiputat (Javier Nart) i el cap de llista de la formació a Astúries (Juan Vázquez); tots tres després de denunciar el gir ideològic que havia experimentat la formació, amb els pactes amb Vox i la negativa a investir Pedro Sánchez. Governar significa definir-se constantment i intentar mantenir un rumb clar. I Albert Rivera, que és capaç de passar del blanc al negre amb mil·lèsimes de segon, ha convertit la indefinició ideològica i la contradicció estratègica en el seu *modus operandi*, amb la qual cosa

Fa dos anys i mig, Albert Rivera es va fer una foto inútil amb el candidat socialista, la mateixa persona que ara s'esforça a vetar

ha acabat desconcertant els seus propis seguidors. Fa tres anys i mig, el líder de Ciutadans es va fer una fotografia inútil amb Pedro Sánchez. Ara, però, la situació ha canviat radicalment i s'ha entestat a establir un cordó sanitari al candidat socialista al mateix temps que flirteja amb el Partit Popular i amb VOX a la recerca de l'electorat de dreta. El gir es va començar a definir a la Junta d'Andalusia, amb un pacte que van negar amb vehemència; però les darreres convocatòries electorals han posat de manifest que el *sorpasso* al PP no es va produir i que Ciutadans continuava condemnat a un paper subsidiari, de simple frontissa. Per acabar-ho d'adobar, l'operació Valls ha acabat com el rosari de l'aurora (malgrat la repesca de Celestino Corbacho a canvi d'un sou a la Diputació), el seu referent francès (Emmanuel Macron) se n'aparta com si es tractés de la pesta bubònica i els pactes municipals i autonòmics van pel camí de convertir-se en un autèntic calvari. Ciutadans, doncs, pot tenir moltes coses, però allò que no té és una idea clara del que vol ser.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Arbres de Sau

No sabia que el director de cine català que signava Ignacio F. Iquino (la F és de Ferrés, i era de Valls) havia realitzat l'any 1955 una pel·lícula situada a Sant Romà de Sau, el poble llavors acabat d'abandonar que estava a punt de ser cobert per les aigües del pantà al qual dona nom. L'altre dia la van passar per la televisió de Barcelona. Iquino té mala fama entre els cinèfils. Les seves pel·lícules són comercials com una mala cosa, estan fetes una mica de qualsevol manera i al final van ser monogràficament de "destape". Sí, però... L'altre dia ho comentava amb Octavi Martí, subdirector de la Filmoteca de Catalunya: rient, rient, Iquino va mantenir una sostinguda indústria cinematogràfica radicada a Barcelona que va donar feina a molts equips tècnics i artístics, i va filmar molts paisatges de la ciutat i els seus voltants que avui tenen l'interès de les imatges retrospectives. Va fer a Esparreguera *El Judes*, la primera pel·lícula parlada en català de la postguerra, que al final la censura va confinar a centres parroquials.

La pel·lícula situada al poble que

“Una pel·lícula dels anys cinquanta mostra el paisatge del país

avui només ensenya la punta del campanar i que si ensenya més és senyal de sequera es titula *Camino cortado*. Quatre atacadors fugen amb un cotxe. Davant un control policial, trenquen per un camí. El camí els du a Sant Romà de Sau, on no hi ha ningú, i queden atrapats. Veuen venir dos agents de la Guàrdia Civil. En maten un i fereixen l'altre. Pensant que el ferit els pot indicar el camí de sortida, el torturen. El guàrdia civil es manté irreductible. La pel·lícula diu que vol ser un homenatge a la Guàrdia Civil però els atacadors infligeixen a l'agent uns cops tan violents, cruels i seguits que

sembla que Iquino hagués volgut donar satisfacció als espectadors que aquells anys poguessin sentir animadversió per a la Benemèrita. D'Iquino es pot esperar tot.

Però jo volia parlar dels paisatges que s'observen a la pel·lícula. Als anys cinquanta Catalunya tenia pocs arbres, i tots semblaven joves i escanyolits. Sense adonar-nos-en, els boscos s'han multiplicat i espesseït. L'itinerari per carretera dels atacadors d'Iquino és difícil de situar i reconèixer. Els entesos atribueixen a l'excessiva floració una de les causes dels virulents incendis forestals. N'hi havia, llavors? La memòria, que pot fallar, em diu que no. Una de les solucions és esclarir els boscos, fins i tot eliminar-ne. Hi ha la funció clorofil·lica, però, que deu haver augmentat i millorat; hi ha també els conservacionistes dels arbres... No hi entenc. El pantà de Sau va assegurar l'aigua a Barcelona i la seva àrea. Cada cop més sovint el campanar del poble enfonsat es mostra amb tota l'esveltesa, com el d'Iquino. Tornarem un dia a passejar per la desolació de Sant Romà de Sau?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hk6loy>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

‘No surrender’

Però, és que no es rendiran mai? S'ho devia preguntar ahir més d'un –i, entre ells, més d'un eurodiputat dels que entraven al Parlament fent com si tinguessin pressa per no haver de girar la mirada– en veure deu mil catalans escampats per tot Estrasburg. Perquè, creguin-me, ahir s'hi notaven, aquests deu mil catalans i les seves estelades. Deu mil persones que agafen el cotxe, el bus, l'avió o el tren i fan més de mil quilòmetres per anar a protestar a Estrasburg? Doncs sí. La recepcionista de l'hotel alemany a tocar de la frontera francesa on estaven hostatjats els eurodiputats Puigdemont i Comín no s'ho creia, quan uns altres clients li ho explicaven. I es posava les mans al cap quan alguns dels lleidatans que casualment hi havia al mateix hotel li deien que, mesos enrere, ja s'havien anat a manifestar a Brussel·les, on van arribar a ser més de trenta mil. Doncs sí,

“Ahir Borrell devia ser un dels que es preguntaven: i no se'n cansen mai, aquests catalans?”

són tossuts, aquests catalans. I el president Puigdemont i l'exconseller Comín, tres quarts del mateix. A tocar de la frontera, i disposats a travessar-la, tot i que un munt d'advocats –belgues, espanyols, alemanys i també francesos– els aconsellaven el contrari. I que el rastre d'un munt de policies espanyols disposats a aplicar el conveni de detenció del 2002, era evident. Ahir va ser el joc del gat i rata –de David con-

tra Goliat, que deia Mas– fins a darre-hora. Fins que van convèncer els eurodiputats que la partida és llarga i que no cal prendre riscos. Confio que un dia els protagonistes ho puguin explicar, com va anar ahir, i com els van haver de convèncer de no trepitjar sòl francès. En tenien ganes, i se'ls notava. Però la primera obligació era sortir-ne airosos, i ho van fer. Mentre milers de catalans, tossuts, eren, érem, allà. I es van fer sentir. Els uns cantant i eridant, i els altres plantant cara i duent el cas als tribunals des de l'altra banda de la frontera. Tothom hi té un paper, en aquesta batalla. Ni que Borrell sigui no-sé-què de la diplomàcia europea, no podran tapar-se les orelles. Ahir Borrell devia ser un dels que, veient les imatges de tants catalans a Estrasburg, es devia preguntar allò de: i no se'n cansen mai, aquests? Doncs no. Som tossuts de mena, com deia la meva mare.

EDITORIAL

Una decisió per Europa

La constitució del nou Parlament Europeu, ahir a Estrasburg, ha concentrat més atenció del que és habitual per dos fets negatius que posen en perill la imatge de les institucions europees. D'una banda, la incapacitat dels líders dels països membres, i fonamentalment dels grups popular, socialdemòcrata i liberal, per acordar el nou repartiment de poder als òrgans de la UE, amb una exhibició d'interessos i ambicions personals lamentable. De l'altra, l'absència forçosa de tres eurodiputats catalans: Puigdemont, Junqueras i Comín, que ha deixat sense representació quasi dos milions de votants.

El Tribunal de Justícia de la UE (TJUE) decidirà sobre la seva condició efectiva d'eurodiputats, la immunitat i drets com a candidats electes, però també sobre els drets dels ciutadans que els han votat, el principi democràtic que n'emana i el rol jeràrquic de la mateixa institució europea en relació amb els interessos i mecanismes de cada estat. La no aplicació de mesures cautelars per part d'un jutge del TJUE per permetre l'assistència de Puigdemont i Comín a la sessió d'ahir ni és significativa ni és determinant per a la decisió dels magistrats del Tribunal sobre el fons de la qüestió.

La resolució és fonamental per al futur del projecte europeu, com ho demostren la denúncia d'aquest cas de desenes d'eurodiputats de diversos països, també en la sessió d'ahir, i la presència de milers de manifestants catalans a Estrasburg, davant del Parlament, per reivindicar els diputats absents i per recordar, una vegada més, la mobilització permanent d'una part considerable de la societat catalana, que és inequívocament europeista i se sent profundament implicada amb el projecte d'una Europa profundament democràtica i respectuosa amb les seves minories.

De reüll

Emma Ansola

Què diran els homes?

El Parlament va ser durant dues hores de dilluns a tarda un espai de dones. Un espai on predomina, o ho hauria de fer, la paraula i el debat i, sí, les dones, dilluns, durant dues hores, van poder fer de la cambra l'altaveu particular de les seves reivindicacions. Una diputada presidia l'acte mentre membres d'entitats civils explicaven des del faristol de l'hemicicle els punts de consens assolits en els grups de treball i que ara es presentaven com a reivindicacions del col·lectiu. I tot plegat en un acte simbòlic i amb l'aprovació d'un text que

no serà vinculant si al final no s'aprova en un ple ordinari. Aquest és el repte i també el dubte: no són aquestes mateixes reivindicacions compartides pels homes? Ho veurem en el pròxim ple en què es ratifiqui la declaració aprovada durant una tarda en què els homes, els pocs i els únics que van accedir a

l'hemicicle, ho feien, paradoxalment, per deixar constància fotogràfica de l'acte en els mitjans de comunicació. Tenint en compte que les 59 diputades de la cambra reiteraran el sentit de vot en el ple oficial, és correcte fer dependre la validació de la declaració en els homes diputats de cada grup parlamentari? Hi Introduiran esmenes? Deixaran a les seves mans la feina feta en els darrers quinze dies? L'escriptora Virginia Woolf parlava de la necessitat que les dones disposessin de diners i de cambra pròpia, però hi afegia: la cambra, a més a més, s'havia de poder tancar amb pany i clau.

Les cares de la notícia

VICEPRESIDENT I MINISTRE D'INTERIOR ITALIÀ

Matteo Salvini

L'amenaça xenòfoba

L'escalada xenòfoba del govern italià continua endavant. Ahir era la detenció de la capitana del *Sea Watch* i avui és la nova amenaça del ministre italià contra l'*Open Arms* d'Oscar Camps, que està operant en aigües internacionals, afirmant: "Si Espanya no els fa tornar, ho farem nosaltres."

MINISTRE D'AFERS EXTERIORS ESPANYOL

Josep Borrell

Posar mordasses

Les crides al diàleg del govern del PSOE són pura retòrica davant l'obsessió del ministre per emmordassar la veu catalana a l'exterior intentant impedir que s'obrin delegacions a Buenos Aires, Mèxic i Tunísia o ara demanant al TSJC (judicialització?) el tancament cautelar de les de Berlín, Londres i Ginebra.

LINGÜISTA I ESCRITORA

Rosa Calafat

Defensar la llengua

La lingüista mallorquina és autora de diversos articles científics i també llibres al voltant de la llengua catalana i darrerament ha publicat *La mort tindrà el seu domini*, la seva primera novel·la, amb la qual ha guanyat el premi Ciutat de Palma Llorenç Villalonga de novel·la.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Trasllat en marxa

El Ministeri de l'Interior comunica a la Generalitat la imminent arribada a Catalunya dels sis primers presos polítics catalans.

10
anys

Respir a l'atur

L'ocupació puja per segon mes consecutiu, en el millor juny de sempre. El turisme i la revifada de la construcció pels fons d'inversió local, factors decisius.

20
anys

Pactes municipals

El PP perd la batalla dels pactes i cedeix l'alcaldia de 13 capitals. La política de pactes permet al PSOE recuperar Sevilla, però no pot aconseguir Saragossa.

Full de ruta

Carina Filella

Rebrotarem

La Ribera d'Ebre és una comarca que es fa lloc entre els meandres del riu Ebre, aquests revolts capritxosos i enrevessats que forma el riu en el seu caminar. No hi tenim ni arrossars ni les grans planúries del terreny del Delta ni tampoc el turisme. La Ribera és una comarca singular, que administrativament pertany a les Terres de l'Ebre però que, més enllà que estigui travessada pel riu, no en té cap, de les característiques que estan en l'imaginari de la resta de catalans quan parlen de les Terres de l'Ebre. La Ribera és terra d'oliveres, de fruita dolça, de formatges, de castells templers, de la clotxa (mengeu-la a l'hivern, no ara, quan el sol bada les pedres), de bons embotits. Malauradament també de nuclears i d'abocadors de porqueria que ens porten de fora. És una comarca germana de les Garrigues. Dues germanes que han quedat molt tocades per un incendi que se n'ha emportat boscos, conreus i animals, i que ha deixat els page-

L'incendi ha deixat pagesos i ramaders amb una tristesa que només poden compartir aquells que han treballat obstinadament la terra

sos i ramaders amb una tristesa que només poden compartir aquells que han treballat obstinadament la terra. "No podeu arribar a entendre tot el que sento en aquest moment", deia quan el foc va cremar una bona part del seu tros d'oliveres un pare pagès (el meu) a la seva filla, aquesta que va deixar el poble perquè la terra donava poques oportunitats de viure dignament de la terra als joves i que, passades algunes dècades, encara en dona massa poques. Molt s'ha parlat aquests dies de la gestió forestal, d'abandonament de cultius, d'inversions al territori, d'efectius d'emergències... Hi ha dues coses clares: si les polítiques vers el camp català que s'han seguit fins ara no han funcionat vol dir que s'han de canviar i que la prevenció és una feina de llarg recorregut, que no s'improvisa en dos dies. I una tercera: a la Torre de l'Espanyol, Vinebre, la Palma d'Ebre, Flix, Bovera, Maials i Llardecans, que mai no surten als mapes emocionals de ningú de fora, necessiten ajuda perquè puguin rebrotar. No els podem fallar.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Elogi dels traductors

En el seu darrer llibre, *Incerta història de la veritat* (:Rata_), Xuan Bello afirma que hi ha dues professions que admira per damunt de totes les altres: la de bomber i la de traductor. Esperem que, davant un estiu que es preveu inflamable de tragèdies –molt més després de les terribles notícies de fa una setmana–, no hàgim d'admirar encara més, si això fos possible, la tasca imprescindible de tots aquells que, gràcies a la seva professionalitat, minimitzen el poder devastador del foc. Aquí, però, em voldria fixar en el segon ofici destacat per l'asturià: el de traductor.

EL LLIGAM entre literatura i traducció és connatural, com remarca Antoine Berman en el llibre *L'épreuve de l'étranger*, centrat en la cultura i la traducció a l'Alemanya romàntica. Escriu el francès: "Hi ha una ironia fabulosa en el fet que la novel·la espanyola més gran [el Quixot] sigui presentada per l'autor com una traducció de l'àrab." He tingut ocasió de

pensar en tot això perquè darrerament he llegit dues traduccions magistrals: la de Montserrat Ros de la *Iliada* homèrica (Adesiara) i la de Joan Sellent Arús del *David Copperfield*, de Charles Dickens (recuperada per Navona). La primera, una obra clàssica, de referència per a la cultura i la civilització occidentals; la segona, una obra moderna, pedra basal de la novel·lística del XIX –molt rellevant per al gran impuls que hi va rebre el gènere.

COMPTEM AMB UNA ESCOLA catalana de traductors i traductores que mereix tota mena d'elogis. Per ser un bon traductor no cal, només, tenir un ampli coneixement de la llengua de partida. Cal, abans i tot que això, disposar d'un coneixement superior de la llengua d'arribada, que molt sovint és la pròpia del qui signa la traducció. Gosaria dir que aquest coneixement superior implica escriure amb gràcia: un traductor excel·lent és, primer de tot, un bon escriptor. No és cap obvietat. Hi ha traductors i escriptors de la nostra litera-

tura que manifesten una irredimible pobresa de recursos i deficiències de tota mena en l'ús que fan –que perpetren– de l'idioma propi. Per això, quan podem gaudir d'una traducció firmada per algú veritablement competent (Joaquim Mallafrè, Miquel Desclot, Xavier Pàmies, Marta Pera Cucurell, Albert Nolla, Anna Casassas, Alba Dedeu, entre molts altres), la lectura esdevé un goig.

LES DUES OBRES que he consagrat són muntanyes molt difícils d'escalar. M'imagino que deuen haver comportat molts treballs als respectius traductors, i anys i anys de feina escarrassada. Ros va ser, a banda traductora, una editora molt exigent, i una persona que, com recorda sovint Jordi Raventós, formava part de la gran tradició de correctors del país. De Joan Sellent Arús no cal sinó entretenir-se a considerar la feinada que ha fet, i els resultats –primers– que se'n deriven. Ah, si la política del país anés tan bé com aquest vessant tan necessari de la cultura!

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Parlament de dones

■ Ahir vaig assistir al Parlament de les Dones; va ser una experiència magnífica, tal com ho indiquen tots els reportatges fets des de la televisió i els diaris. Hi vaig anar com a representant de Xibeques del Cau, l'associació de dones de Torroella de Montgrí, que vam estar treballant el text que va ser aprovat en aquesta sessió parlamentària. Hi va haver una cosa que em va sobtar: les diputades de tres grups parlamentaris, PSC, PP i Ciutadans, que van exposar les seves raons, en castellà, per cert, de menys nivell de concepció. Les restants diputades i parlamentàries, totes elles ho van fer en català. La llengua pròpia del Parlament de Catalunya és el català; crec que hauria de ser un requisit, per respecte a la institució, fer-ho en la llengua pròpia. Com tothom sap, parlar una llengua no és difícil, no

es necessita uns requisits cognitius gaire alts si s'usa amb normalitat, tots els catalans i catalanes parlem dues llengües, i els nouvinguts, com a mínim, tres llengües. No entenc aquesta falta de respecte i d'estimació per la llengua pròpia del país.

GEMMA DE LUNA RIERA
Torroella de Montgrí i l'Estartit
(Baix Empordà)

Sobre els mistos Garibaldi

■ L'article de Manuel Cuyàs sobre els mistos Garibaldi, com també era el cas de les pedres fogueres, que es compraven als infants durant les revetlles, m'ha fet recordar els dramàtics fets de l'any 1973. Tot va començar quan vaig rebre una trucada a la redacció d'*El Correo Catalán*, on treballava de redactor. Era Agustín García, un empleat de Telefónica que desesparat ens denunciava que el seu fill s'estava

morint de crisi hepàtica aguda, amb sis nens més (quatre no van sobreviure), provocada per una intoxicació del fòsfor blanc (que s'utilitzava també amb finalitats militars, raticides i insecticides), amb el qual es fabricaven les populars tires de paper amb una filera d'ungles rogenques d'aquest producte que en rascar-les produïen uns petits espetecs i guspies. El clorat de potassi i la goma àrbiga els donava un gust dolç que afavoria la succió. La dosi letal de llepar o digerir fòsfor blanc era de 1 mg/kg. Fins al 1975 vaig publicar 26 articles sobre les meves indagacions i el seguiment dels tres sumaris oberts contra alguns fabricants i venedors.

Cada any durant les revetlles de Sant Joan i Sant Pere morien nens enverinats per aquests petards (tot i que existia una ordre del 12 de març de 1963 del Ministeri del Interior, signada per Camilo Alonso Vega, prohibint-los).

Quants petits innocents hagueren de morir durant les dècades dels seixanta i setanta sense que els seus pares en sabessin la causa i fins que el 3 d'octubre de 1973 una nova ordre prohibís fabricar, comercialitzar i també exportar els garibaldis i les pedres fogueres als països àrabs! Ni els centres hospitalaris ni els governants de l'època van avisar mai d'aquell perill.

SANTIAGO VILANOVA TANÉ
Barcelona

Bombers

■ Per quan un homenatge per la feina feta en l'incendi de la Ribera d'Ebre?

Fan una gran tasca contra un gran enemic de tots com és el foc, amb professionalitat, sacrifici i humilitat.

Podrem fer aquest reconeixement al Cos de Bombers?

ANTONI AMORÓS MORALES
Cerdanyola del Vallès
(Vallès Occidental)

La frase

“L’actitud amb Catalunya inhabilita la UE per parlar de democràcia, estat de dret o drets humans arreu del món”

Matt Carthy, DIPUTAT IRLANDÈS AL PARLAMENT EUROPEU

Tribuna

Antoni Segura i Mas. Catedràtic d’història contemporània de la Universitat de Barcelona

Cruïlla de la investidura

Les forces independentistes catalanes amb representació al Congrés dels Diputats (ERC, 15 diputats; JxCat, 7) es debaten en la incertesa de si resulta més convenient per avançar en el procés cap a l’autodeterminació donar –encara que sigui via abstenció en segona volta– o no donar suport al candidat del PSOE Pedro Sánchez en el debat d’investidura. En el moment d’escriure aquestes línies, sembla que ERC, conjuntament amb EH Bildu (4 diputats), es decanta per l’abstenció si Sánchez opta per la via del diàleg i la negociació. En una línia similar s’han expressat des de la presó Jordi Turull, Jordi Sánchez i Josep Rull en una carta adreçada a l’expresident de la Generalitat Carles Puigdemont on, contràriament a aquest i al president Quim Torra i la portaveu de JxCat al Congrés Laura Borràs que aposten per votar negativament, advoquen per l’abstenció ja que consideren que contribuiria a fer rellevant la seva representació parlamentària.

EN SUMA, SEMBLA que estem lluny, doncs, del com pitjor millor –de fet, com pitjor sempre pitjor– o que tant li fa un govern de la dreta que un del PSOE –tot i que en la qüestió de la indissoluble unitat d’Espanya no hi ha diferències fonamentals sí que n’hi ha en les formes i en la concepció d’Espanya– i que a hores d’ara només resta per veure com argumentaran ERC i JxCat la seva abstenció.

CERTAMENT, SÁNCHEZ i la prepotència jacobina de determinats sectors del socialisme no ho posen fàcil i juguen amb l’amenaça de repetir eleccions, la qual cosa, segons les enquestes, penalitzaria Cs i Vox i reforçaria un bipartidisme en hores baixes. Fa unes setmanes van acusar ERC –i en menor mesura JxCat– de trencar la cortesia parlamentària en negar-se a donar el vistiplau perquè Miquel Iceta esdevingués senador autonòmic en substitució de l’expresident José Montilla i

pogués així presidir el Senat. Potser sí que fou un error impedir-ho, però, és clar, no es pot al·ludir a la cortesia parlamentària quan només uns dies abans Sánchez s’havia negat a incorporar en la mesa del Congrés dels Diputats cap representant dels partits independentistes i els equiparava així per exclusió a Vox. També es va impedir la participació d’Oriol Junqueras en el debat electoral de TV3 al·legant la incompatibilitat amb els horaris penitenciaris.

I SÁNCHEZ HO SEGUEIX posant difícil. Es pot entendre que no l’il·lusioni compartir govern amb Pablo Iglesias i nomenar ministres d’Unidas Podemos (UP), però algú hauria de recordar-li que només té 123 escons i amb aquest nombre pretendre un govern en solitari o sense pactes previs amb les forces d’esquerres és posar-se en mans del PP o de Cs, dos partits escorats cap a l’extrema dreta. L’obstinació de Sánchez en pressionar Albert Rivera a través dels poders fàctics econòmics per aconseguir l’abstenció de Cs és un error que pot hipotecar el futur de l’esquerra espanyola.

“Es pot entendre que a Pedro Sánchez no l’il·lusioni compartir govern amb Pablo Iglesias, però algú hauria de recordar-li que només té 123 escons

EL PSOE HAURIA de llegir bé els resultats electorals. El 28 d’abril, el PSOE va obtenir 7.480.755 vots i UP 3.732.929, és a dir, en el seu conjunt l’esquerra espanyola va sumar un total d’11.213.684, el 42,6% del total (dels quals 1.573.081 a Catalunya, el 37,9% dels vots emesos en les quatre demarcacions catalanes); mentre que el PP aconseguia 4.356.023 vots, Cs 4.136.600 i Vox 2.677.173, que fan un total d’11.169.796 per a la dreta espanyola (dels quals només 825.786 a Catalunya), el 42,4% del total. En definitiva, un empat tècnic entre esquerra i dreta que només es trenca quan es consideren els resultats de Catalunya i Euskadi, on la dreta espanyola obté una escassa representació (del 19,9 i del 12,8%, respectivament), mentre que l’esquerra espanyola es manté en percentatges només cinc punts inferiors a la mitjana estatal, però on la suma d’ERC (1.015.355 vots), JxCat (497.638), PNB (394.627) i EH Bildu (212.200) representa el 8,1% del total dels vots emesos en tot l’Estat.

EN DEFINITIVA, uns resultats que no haurien de ser difícils d’interpretar, si això de dretes i esquerres (o deixem-ho en socialdemocràcia) encara té sentit. La lògica apunta a la formació d’un govern de coalició, de cooperació –o com es vulgui dir– del PSOE i UP amb un suport extern –via abstenció– de les forces independentistes catalanes amb la voluntat d’obrir un diàleg sobre el conflicte polític a Catalunya i trobar una sortida viable i justa a la situació dels presos polítics i dels polítics exiliats. Un pacte vergonyant del PSOE amb Cs, fruit de la pressió dels poders econòmics i mediàtics espanyols i dels sectors jacobins socialistes, contribuiria a dretanitzar la política espanyola, suposaria un retrocés polític que encara malmetria més la ja qüestionada credibilitat democràtica del Regne d’Espanya i impediria trobar una solució dialogada a la situació de Catalunya i a la reivindicació del dret a decidir.

De set en set

Manuel Castaño

Sessió contínua

Es torna a parlar d’eleccions plebiscitàries. Ho ha fet la portaveu de l’ANC, que creu que, si “se supera el

50%, és un mandat clar per fer efectiva la independència”. Efectivament, això ho hem sentit abans. El procés és com les sèries que emeten les cadenes de televisió barates, de continu i sense ordre cronològic. El Parlament, amb una lleu majoria independentista de 72 diputats sobre 135, va decidir convocar un referèndum, disfressat de consulta, aquella de la pregunta que no s’entenia, que es va fer el 9 de novembre del 2014. Com que va anar com va anar, es van convocar les eleccions dites plebiscitàries –“el que volem és comptar quants som”, van dir–, el setembre del 2015, amb la intenció d’aconseguir una majoria d’escons. Renovada aquesta majoria, però no assolida la majoria dels vots, es convoca el referèndum de l’octubre del 2017, d’on van sortir el “mandat de l’1 d’octubre” i la “república” que no existeix. Vistes les repercussions a nivell internacional, ¿tornarem ara a demanar un vot plebiscitari? Sens dubte, serà una “jugada mestra” per “ampliar la base” després de la “resposta de país” que hi haurà contra la “sentència injusta”, que haurà fet possible “tombar el règim” un cop més –amb perdó per l’spoiler–. Arriba un punt que ens fa l’efecte que ja hem vist tots els capítols d’aquesta sèrie, que els protagonistes estan esgotats, que les trames són repetitives i que el desenllaç va passar fa anys. I, com en el poema de Gabriel Ferrater, “no hi podem fer res. Hem d’esperar que algú proposi que ens n’anem”.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Constitució del Parlament Europeu a Estrasburg

Puigdemont i Comín es queden a la frontera alemanya per evitar ser detinguts a França

Ofensiva de Borrell per tancar les delegacions

El ministeri demana als jutges el tancament de les oficines del govern a l'estranger

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

S'ha tornat a fer

ESTRASBURG · Deu mil persones protesten davant del Parlament Europeu perquè l'Estat i el Tribunal de Justícia veten tres eurodiputats **REPRESSIÓ** · Crides a la defensa dels drets dels ciutadans i de Puigdemont, Comín i Junqueras

Carles Ribera

Estrasburg

S'ha tornat a fer. Després de Barcelona, Brussel·les, Madrid... i ahir Estrasburg, en un acte convocat pel Consell per la República i l'excel·lent logística de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), es va clavar una altra bandereta al mapa de la llarga marxa cap a la independència de Catalunya, amb aturada a l'estació de la defensa de la democràcia a les portes del Parlament Europeu. L'independentisme català va dur a Estrasburg la manifestació de signe polític més gran de la ciutat des que és seu de l'eurocambra.

Una vuitantena d'autocars, centenars de vehicles particulars i tres vols xàrter van portar ahir a la ciutat francesa unes 10.000 persones procedents del Principat i també de la resta dels Països Catalans i de punts de l'Estat espanyol com ara Madrid, Galícia o el País Basc.

Les frases

“No pararem perquè som molts i cada cop més. És la lluita pels drets de tots els europeus”

Carles Puigdemont
EURODIPUTAT ELECTE I A L'EXILI

“Tenim el deure moral de plantar cara. No s'acaba res, comença una etapa de lluita a Europa”

Oriol Junqueras
EURODIPUTAT ELECTE I A LA PRESIDÈNCIA

Durant una concentració de més de quatre hores sota un sol abrasador els oradors van fer sentir les seves veus en un acte en què finalment no van poder ser, per motius de seguretat, els eurodiputats Carles Puigdemont i Toni Comín. Les notícies judicials de la nit abans, en què es denegaven les mesures cautelars perquè els dos polítics catalans poguessin prendre possessió pro-

“La lluita és pels catalans i pels milions d'europeus que es veuen representats pel seu Parlament”

Toni Comín
EURODIPUTAT ELECTE I A L'EXILI

“L'independentisme és resilient. Som soldats pacífics i desarmats d'una causa col·lectiva”

Elizenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

visional de l'acta, van desencadenar el risc d'una detenció immediata i el trasllat a l'Estat.

La majoria d'intervencions van interpel·lar Europa perquè defensés els drets dels eurodiputats catalans en tant que en el fons defensa els drets de tota la ciutadania europea. Puigdemont i Comín, tanmateix, van cloure l'acte amb sengles intervencions enregistrades a uns

El pont Bech ple de manifestants, ahir davant del Parlament Europeu. Al costat, la intervenció de Puigdemont i un detall de la concentració

■ EFE / ACN

centenars de metres des de l'altra banda del Rin, ja en territori alemany. L'exconseller de Sanitat va preguntar retòricament a Europa: “De què tens por, Estat espanyol? De la democràcia? De les urnes? De la gent?”. En l'última intervenció de la concentració, Carles Puigdemont va congratular-se, tot i els entrebancs, de la feina feta durant vint mesos a l'exili: “Fa vint mesos ens deien que res no era possible. Vint mesos després, aquesta manifestació és la prova del seu fracàs i el nostre èxit.”

Les dues allocucions finals van cloure un llarguíssim acte que va posar a prova la resistència a la insolació de la concurrència. Presidit per l'ambient festiu habitual i conduït per l'actor Sergi Mateu, va co-

mençar amb la intervenció des del Palau de la Generalitat del president de la Generalitat, Quim Torra, i va incloure com un dels plats forts la lectura en cinc idiomes del manifest elaborat amb motiu de l'acte, que ahir havien

Demandes a la responsabilitat democràtica de l'eurocambra

signat 32.000 persones i 33 entitats. Un document que denuncia que l'Estat espanyol està traslladant a la UE la solució repressiva a la demanda pacífica, cívica i democràtica dels catalans, i també exposa l'existència de “dotze presos polítics, set exiliats,

més de 30 servidors públics acusats, 4 representants polítics suspesos al Parlament i a les Corts i 1.000 represaliats en procediments judicials en marxa.”

En el *xixulòmetre*, el president Tajani es va endur les esbrincades més sonores. No és d'estranyar, després de la indiferència amb què va tractar la queixa per l'absència dels tres eurodiputats dins de l'hemicicle. L'eurocambra es va constituir ahir amb una ràpida sessió sense tres dels diputats que van rebre més suport i vots el 26-M.

En canvi, els europarlamentaris i polítics d'Irlanda, Dinamarca, Flandes, Letònia, Escòcia, Eslovènia, França, Alemanya, Portugal i el País Basc que van pujar a l'escenari, al-

L'APUNT Crispetes amb patates

Mireia Rourera

Avui és dimecres, i com cada dimecres a la plaça del Rei desenes de persones demanaran la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. I els dilluns, el mateix davant dels ajuntaments. I ahir 10.000 persones van anar a Estrasburg i... la gent fa el que faci falta. Els qui no saben per on tirar són els polítics, immersos en baralles i promeses que no es compleixen. Paralit-

zats per por a més represàlies però sense deixar la cadira, no tenen iniciatives ni a Madrid ni a Europa, que era la bona i ara estem veient que no ho és tant. I el temps passa i seguim pel Twitter el que diuen els advocats en qui s'han dipositat totes les esperances (per agafar-nos a alguna cosa, suposo). Esperem que no ens haguem de menjar les crispetes amb patates.

Boye i Costa, teloners sorpresa

En l'acte, tan importants van ser els parlaments oficials com els de dos teloners no previstos, Gonzalo Boye i Josep Costa, advocats de Puigdemont i Comín, que van explicar les raons de les absències. "Gràcies per un viatge tan llarg, també nosaltres estem fent un viatge molt llarg per restaurar els vostres drets", va manifestar Boye, abans d'exposar que motius de seguretat impedièren la presència dels seus clients. "No és aconsellable fer-los arribar perquè no es pot garantir que no se'ls apliqui una mesura administrativa que els porti a Espanya directament, i tenint en compte el que representen: la internacionalització i la lluita fins al final pels drets del poble català, no es pot córrer el risc." Tot i això, l'advocat xilè es va mostrar optimista: "S'han rigut moltes vegades de nosaltres i sempre hem acabat guanyant, i tornarem a guanyar." Per la seva banda, Costa va respondre a les crítiques sarcàstiques de part de l'independentisme: "Això no va de jugades mestres, sinó de lluitar, lluitar i tornar a lluitar. El partit només ha començat."

guns dels quals es van adreçar als assistents, van ser llargament ovacionats. Especialment aplaudida va ser la intervenció apassionada de l'irlandès Matt Carthy, el polític que tot just un parell d'hores abans havia intervingut a favor dels eurodiputats catalans en la sessió de constitució de la cambra europea amb aquestes paraules que van entrar per la porta gran en la història de la internacionalització del cas català: "Si la cambra no valora els vots dels catalans, la credibilitat d'aquesta casa està en joc."

Per la part catalana va intervenir, entre d'altres, el president de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), Josep Maria Cervera, que va advertir tots aquells que pensen que ja s'ha acabat l'ho-

ra de les manifestacions, que des del municipalisme continuaran les mobilitzacions fins a aconseguir el respecte a les decisions democràtiques dels catalans: "Estem segurs que a Europa ens faran cas més aviat que tard, i als alcaldes escollits el 26 de maig, a més de gestionar el dia a dia dels seus municipis, se'ls ha de demanar un compromís inequívoc amb la construcció de la República Catalana." La vicepresidenta d'Òmnium Cultural, Marina Llansana, va clamar per una Europa que "no tingui por de la diversitat, que no jutgi presidents dels parlaments, que no empresoni governants ni activistes al Mediterrani". La presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, va demanar la recuperació de "l'esperit

fundacional de l'Europa dels pobles i les llibertats individuals".

Els grans moments polítics de la concentració van ser, com era d'esperar, les intervencions dels eurodiputats electes Puigdemont, Comín i Junque-

Catalunya du la més gran protesta política a la ciutat d'Estrasburg

ras. El president d'ERC va enviar una carta des de la presó, acollida amb aplaudiments i crits d'"Unitat", en què va lamentar que els tres polítics catalans no s'haguessin pogut retrobar "després de mesos de distanciament forçós". L'eurodiputat Jordi Solé

va ser l'encarregat de llegir les paraules de Junqueras, empresonat preventivament a Lledoners.

Toni Comín va insistir en el paper del conflicte català com a exemple per a Europa: "Si alguna causa mereix els sacrificis que estem fent, aquesta causa és la causa de la llibertat, i la causa de la llibertat té moltes formes, entre aquestes, Catalunya." Tant Comín com Puigdemont van gravar la seva intervenció sobre el pont del Rin que separa França d'alemanya, on eren.

Per la seva banda, el president de la Generalitat, Quim Torra, va exigir al president sortint del Parlament Europeu, Antonio Tajani, que "respectés la democràcia" i el resultat de les eleccions europees del 26-M. El cap del

govern va enviar també un vídeo a la concentració independentista, després que finalment no s'hi pogués desplaçar pel risc d'incendis. Torra va demanar a Tajani que vetllés pels drets dels catalans com a ciutadans europeus. En aquesta línia, la presidenta del grup dels Verds/ALE, l'alemanya Ska Keller, va avisar ahir que el fet que no hagin pogut prendre possessió dels seus escons a l'eurocambra és "un problema greu" que haurà de ser estudiat pel pròxim president de la institució. Keller va avançar que el seu grup ja ha plantejat l'assumpte en la conferència de presidents de l'eurocambra —ens simular a la junta de portaveus del Parlament, ja que reuneix els presidents dels grups polítics—. "Qual-

sevol futur president del Parlament s'ho haurà de mirar perquè és un tema relatiu a com defensar els drets dels que han estat elegits."

Carles Puigdemont també va cloure l'acte fent una crida a les autoritats europees que s'han d'escollir "a corregir la deriva de repressió de la presidència sortint", a la qual s'ha vingut Tajani.

No hi va faltar, en la manifestació, *L'estaca* de Lluís Llach, cantada per l'exdiputat basc Gorka Knörr. Diversos eurodiputats que sortien de la sessió constitutiva van seguir-la dempeus, entre ells Diana Riba, esposa de Ràül Romeva, nova eurodiputada d'ERC, i altres diputats sobiranistes escocesos i ecologistes francesos. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Les deu mil persones reunides entre el pont Bech i l'avinguda Fevbre, ahir a Estrasburg. A la dreta, dos rètols dels manifestants davant del Parlament Europeu ■ EFE

Entre el pont i la cruïlla

ENLLAÇ • L'acte de suport als eurodiputats es va fer entre l'avinguda Fevbre, l'historiador europeista represaliat pel règim de Vichy, i el pont Bech, líder del govern luxemburguès a l'exili i promotor de la Unió Europea **SENY** • El to ferm però distès, sorprèn els veïns de la capital europea **ANHEL** • Els manifestants asseguren que estan pendents dels jutges, ara els d'Europa

Carles Ribera

Estrasburg

L'escenari de l'acte de suport als eurodiputats catalans està situat a la convergència de l'avinguda de Lucien Fevbre amb el pont de Joseph Bech. El primer, historiador, va viure la repressió del règim de Vichy, va escriure *Europa, la gènesi d'una civilització*, en la qual perfilava el somni comunitari: "Europa, somni de superpàtria. Europa, un oasi de somni, un miratge, un jardí d'infància imaginari on ens refugiem en temps de conflicte." Bech, l'altre protagonista del nomenclàtor en aquesta diada catalana, va ser un polític luxemburguès que va mantenir viva la flama del govern a l'exili durant la invasió nazi del seu petit país i un dels pares de la concreció de la idea de superpàtria amb l'impuls de la Comunitat Europea del Carbo i l'Acer (CECA), embrió de l'actual configuració de la Unió Europea (UE).

Un escenari immillorable, doncs, aquest punt en el mapa que supura europeisme per totes bandes en un matí relativament calorós per la latitud, tot i que els arribats de Cata-

lunya l'han entomat una mica glaçats un cop conegudes les últimes resolucions judicials. Molts dels manifestants que a quarts de nou ja van omplir l'àrea assignada per l'organització estan bregats en la protesta ambulants. Moltes cares conegudes i amistats fetes a Brussel·les el 7 de desembre del 2017 o el març passat a Madrid. És el cas d'en Francesc, empresari de Viladecans que ha vingut amb la família amb un dels xàrters noliejats per l'ANC. "Per feina viatjo molt i constato que ningú de fora ens ajudarà, però hem

Erasme de Rotterdam ja lamentava que la justícia maltracta els coloms enfront dels corbs

de fer-nos veure igualment", sosté aquest incondicional que també es mostra molt crític amb la falta d'unitat dels partits. Parlant dels partits, val a dir que la majoria de diputats de totes les formacions independentistes almenys han vingut units (tot i que no barrejats) pel mateix vol, arrossegant com la resta del passatge el cansament d'haver hagut de ser a l'aeroport a les tres de la matinada.

Altres manifestants no han matinat tant com els del xàrtter perquè han passat la nit a la carretera, com en el cas de l'Olga de Girona i la seva filla Mariona, que han transitat França amunt amb bus. També van ser a Madrid el 16 de març "i intentarem anar on convingui les vegades que convingui", diu motivada l'Olga. D'autocars, n'han arribat d'arreu i també cotxes particulars, i fins i tot hi ha gent que ha vingut en tren.

Molts dels assistents han aprofitat la convocatòria de les protestes per demanar festa a la feina o, ja jubilats, allargar uns dies el viatge per veure món. Turisme processista, en diran els malvolents. Compromís a la catalana, potser seria més ajustat. A la catalana i a la madrilenya, com és el cas de la Mirelle i el seu grup de Madrilen@s por el Derecho a Decidir. "Els mitjans espanyols silencien tot el que passa, però molts ciutadans espanyols sabem que hi ha presos polítics i ho volem denunciar", explica aquesta activista.

El to general de reivindicació, ferma però distesa, és segurament el que més sorprèn a uns autòctons més avesats al fum de pneumàtic cremat dels *gillets jaunes*. Als més informats, com Marcel, un estudiant de 21 anys, els costa d'enten-

6

km hi ha des del pont Bech, on es va fer la manifestació, fins a Kehl (Alemanya), a l'altra banda del riu Rin, on hi havia Puigdemont i Comín.

10.000

persones van participar en la manifestació, segons la Gendarmeria francesa.

3

manifestacions ha dut l'independentisme fora de Catalunya: Brussel·les, Madrid i Estrasburg.

dre que a Catalunya per haver posat les urnes i deixar-te estovar et puguin caure fins a 25 anys de presó.

Poc després de les dues de la tarda la concentració es va dissolent amb l'ordre i la disciplina habitual, i amb la sensació agredolça d'haver recorregut més de mil quilòmetres per no aconseguir res concret, però amb els ànims intactes per continuar intentant-ho tants cops com sigui necessari. Persistir, que diria aquell que avui, prudentment, ha seguit la manifestació a uns centenars de metres de distància. Com sosté un altre manifestant, de Cornellà del Llobregat, "avui no s'ha de fer veure ell, sinó que ens hem de fer veure nosaltres." Caldrà seguir l'evolució judicial i política per comprovar si en el cas català triomfa l'Europa de la concòrdia o bé s'imposa la justícia que un altre vell conegut veí ocasional d'Estrasburg, Erasme de Rotterdam, va definir en un parell dels seus adagis manllevats de la saviesa clàssica. El primer: *summum ius, summa iniuria* (màxim legalisme, màxima injustícia). El segon: *Dat ueniam coruis, uexat censura columbas*. La llei perdona els corbs, però maltracta els coloms. Fevbre, Bech, Erasme. Vet ací la cruïlla catalana d'Estrasburg. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Eurocambra sense tres eurodiputats catalans

■ Contundent i emocionat al·legat d'un membre del Sinn Féin a favor de Puigdemont, Comín i Junqueras a l'hemicicle ■ Tajani nega la paraula a Diana Riba

Natàlia Segura

Estrasburg

L'estrena de la nova cambra europea va quedar esquitxada per la polèmica dels independentistes catalans absents. Com el primer dia de classe, tots miraven ahir les cares dels nousvinguts a la seu del Parlament Europeu a Estrasburg, però per primer cop els ulls estaven posats en les cadires buides. Malgrat obtenir gairebé dos milions de vots en els comicis europeus, Carles Puigdemont, Toni Comín i Oriol Junqueras no van poder ocupar finalment els escons guanyats a les urnes i perduts en el camí de pedres imposat per l'Estat espanyol. Més d'un milió set-cents mil persones a Catalunya es van quedar orfes de representació a l'única institució escollida democràticament a la Unió Europea.

Les traves espanyoles no van impedir, això sí, que la seva situació anòmala fos el centre d'atenció en el tret de sortida de la legislatura europea. Mentre al carrer, a la porta de l'eurocambra, milers de persones protestaven per aquesta absència, a dins el president sortint, Antonio Tajani, donava la benvinguda a la "casa de la democràcia" als nous eurodiputats, entre els quals no hi havia tres representants catalans escollits el 26-M.

Tres escons buits al costat dret de l'hemicicle du-

ien tres banderetes amb la bandera independentista per recordar Puigdemont, Comín i Junqueras. L'eurodiputat alemany del Die Partei, Martin Sonneborn, protagonista involuntari del dia per haver-se assegut al costat dels seients, veia el fet com "una vergonya" i prometia que deixaria "dues banderes independentistes" al seu costat en solidaritat.

També l'eurodiputada d'ERC Diana Riba, l'eurodiputat de Bildu i dos membres del Sinn Féin van lluir a les seves taules tres fotografies grogues dels líders per fer palesa la seva absència. El que no va poder fer l'única representant dels sobiranistes a l'eurocambra actualment va ser agafar el torn de paraula per reclamar els seus drets. Riba va denunciar que Tajani, després de mirar-la "directament", li va denegar la petició. "Clarament m'ha dit que no podia intervenir", va assegurar.

Veu irlandesa

Malgrat que Tajani havia dit que no es podia debatre cap qüestió que no fos l'elecció del futur president, sí que va poder parlar l'eurodiputat irlandès Matt Carthy, qui va fer un contundent i emocionat al·legat en favor dels tres líders independentistes catalans que va ser ovacionat per part dels presents. "Desafortunadament alguns han tingut denegat l'accés a la cambra, tres re-

presentants del poble català han vist negat el seu dret a representació", va dir l'irlandès, del Sinn Féin. Segons Carthy, "si l'eurocambra no valora els vots dels catalans, la seva credibilitat en resultarà perjudicada".

Tot i la jornada marcada per la qüestió catalana, des de la institució negaven que les absències de Puigdemont, Junqueras i Comín suposessin cap anomalia. "Mentre no ens comuniquin els noms de les tres persones que falten, el Parlament estarà vàlidament constituït amb 748 diputats. No és la primera vegada ni l'última que es reuneix sense 751 eurodiputats", explicava ahir el seu portaveu, Jaume Duch.

No opinava el mateix la líder dels Verds europeus, Ska Keller, que veu "molt problemàtic" aquest fet també pel que suposa per les majories parlamentàries. I és que el seu grup deixa de disposar d'un vot més, el de Junqueras, i de dos de potencials, els de Lliures per Europea, que han demanat entrar al grup dels Verds/Aliança Lliure Europea. Una petició que per ara deixen al calaix a l'espera que es resolgui el seu cas als tribunals.

Keller va plantejar el problema dels escons catalans buits en la conferència de presidents que reuneix els líders de les principals formacions europees, i va assegurar que

Matt Carthy, en un moment de la seva intervenció. A la dreta, els seients buits amb les estelades ■ ACN

Les frases

“Tres representants del poble català han vist negat el seu dret a representació”

Matt Carthy
EURODIPUTAT DEL SINN FÉIN

“Cal ser curosos amb el compliment de les normes pel bon funcionament de les institucions”

Javi López
EURODIPUTAT DEL PSC

“El futur president haurà de mirar això, perquè es tracta de defensar els drets dels escollits”

Ska Keller
LÍDER DELS VERDS

“Cal fer tot el possible perquè Junqueras, Puigdemont i Comín puguin exercir d'eurodiputats”

Ernest Urtaşun
EURODIPUTAT DE CAT EN COMÚ

“L'absència de Puigdemont, Junqueras i Comín és una vergonya”

Martin Sonneborn
EURODIPUTAT DEL DIE PARTEI

“És una anomalia, i tothom ho veu, aquest Estat espanyol que fa jurar la Constitució als eurodiputats”

Diana Riba
EURODIPUTADA D'ERC

insistirà al pròxim president de l'eurocambra perquè es miri el dossier. “El futur president haurà de mirar això, perquè es tracta de defensar els drets dels escollits”, va manifestar.

Els ulls estaven posats en els tres absents, però ahir també iniciaven oficialment el seu nou mandat com a eurodiputats cinc catalans: el socialista Javi López, Riba per ERC, Ernest Urtaşun per Catalunya en Comú, Jordi Cañas de Ciutadans i la popular Dolors Montserrat. Tots cinc amb visions distintes de la polèmica. López va expressar el seu “respecte” pels votants de Puigdemont, Comín i

Junqueras matisant que cal ser “curosos” amb el compliment de les normes “per garantir el bon funcionament de les institucions”. “Això també inclou que els parlaments i els governs estan obligats com ningú al compliment dels procediments i la llei”, va dir.

Repetint com a eurodiputat, Urtaşun va defensar que cal fer “tot el possible” perquè tots tres puguin exercir i es va mostrar esperançat perquè els recursos de les defenses prosperin. En un sentit similar, la seva companya al grup parlamentari europeu, Diana Riba, va lamentar el “precedent perillós” que suposa que els estats

puguin canviar la llista d'electes sense que el Parlament intervingui.

En canvi, per a l'eurodiputat de Ciutadans va ser un “triomf democràtic que dos profugats de la justícia” no estiguin a la cambra, en referència a Puigdemont i Comín. “Avui l'independentisme s'ha disparat un tret al peu”, va dir Cañas sobre la manifestació en declaracions als mitjans. La cap de la llista del PP es va limitar a fer una piulada a les xarxes socials amb referències implícites als independentistes. “S'ha demostrat que els cops a la democràcia no poden quedar impunes”, va sentenciar Montserrat. ■

La pilota i dues carpetes a Luxemburg

La mobilització a les portes de l'eurocambra no va empènyer la institució a moure fitxa. Amb l'aval del Tribunal General de la UE que va denegar abans d'ahir mesures cautelars a Carles Puigdemont i Toni Comín, el Parlament Europeu respira tranquil de moment mentre la pilota és a Luxemburg. "El Parlament no té poders en aquest tema, és una qüestió de legislació nacional, i està en mans del tribunal, no de la cambra", va insistir ahir el portaveu de la institució, Jaume Duch. Just ahir el tribunal amb seu a la capital luxemburguesa va confirmar que la pregunta prejudicial del Suprem sobre el cas d'Oriol Junqueras ja ha estat registrada formalment. Així, són dues les carpetes que haurà de considerar l'alt tribunal europeu, que encara ha de resoldre sobre el fons del recurs de Puigdemont i Comín, malgrat rebutjar les cautelars.

Nestlé | Market

**T'ESPEREM A LA
TEVA BOTIGA A:**

GIRONA,

Ctra. Antiga d'Amer, km 2,4

ESPLUGUES,

Av. dels Països Catalans 25-51

De dilluns a divendres de 10h a 20h
i dissabtes de 10h a 14h.

***GAUDEIX A NESTLÉ MARKET EL DOBLE D'AQUEST ESTIUI!**
PER COMPRES SUPERIORS A 20€, DEMANA EL TEU "RASCA I GUANYA".
EL GUANYADOR REBRÀ UNA TARGETA-REGAL VALORADA EN EL DOBLE DE L'IMPORT DE LA SEVA COMPRA.
EL GUANYADOR HAURÀ DE PRESENTAR EL SEU TIQUET DE COMPRA.
Productes exclosos: Llets per a lactants primera etapa i especials,
L'Oréal i Powerbar.
Promoció vàlida del 25 de Juny al 31 de Juliol de 2019.

www.nestlemarket.es

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

A l'altra banda del Rin

PRECAUCIÓ · Puigdemont i Comín romanen “per seguretat” a la ciutat alemanya de Kehl davant la presència policial espanyola a Estrasburg **SOSPITA** · Els advocats recomanen al president exiliat no trepitjar sòl francès en previsió que Madrid i París retorcin convenis per capturar-lo **SEGUIMENT** · Boye denuncia que la policia va fer acte de presència a l'hotel on s'allotjaven

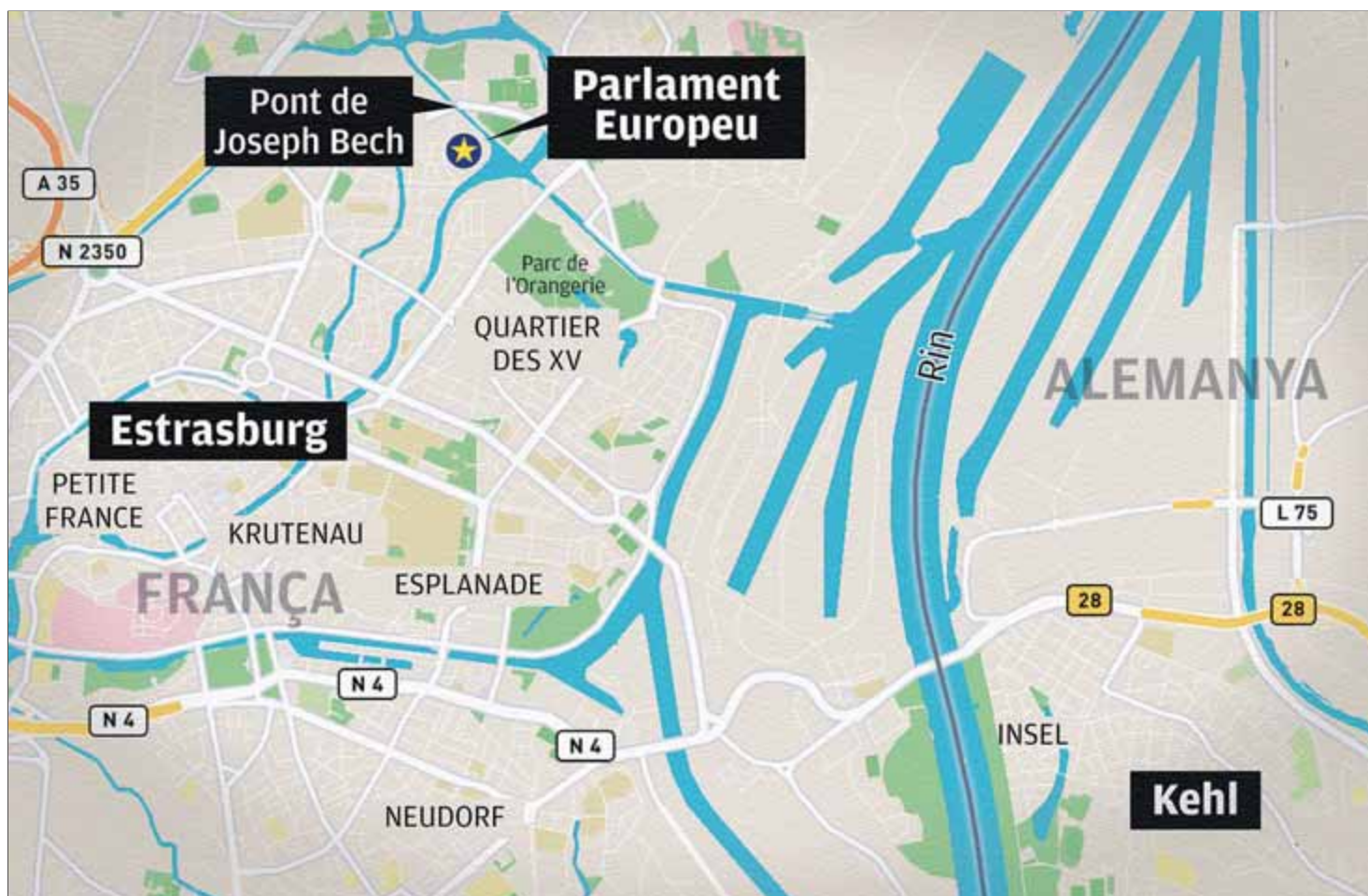
Emili Bella
BARCELONA

La frontera sí que es veu, és el riu. Estrasburg, la capital alsaciana últimament francesa, i la ciutat alemanya de Kehl estan unides per diversos ponts. Carles Puigdemont no va creuar ahir el Rin, convertit en el seu Rubicó particular, pel perill de ser detingut i entregat a Espanya si Madrid i París decidien retorçar convenis bilaterals per fer-ho possible. El president exiliat es va quedar “a pocs metres” del Parlament Europeu, segons el seu advocat, Gonzalo Boye, que l'acompanyava. Li van faltar els últims 100 metres, es podria dir.

Després del cop de porta de la justícia europea a deixar-lo assistir a la sessió inaugural de la legislatura europea, Puigdemont, al costat del conseller Toni Comín i el seu cercle més pròxim, va estudiar els pros i contres de creuar el riu per acudir a la concentració de milers de catalans al pont de Joseph Bech, davant de l'eurocambra. Clara Ponsatí va trepitjar París al maig en un acte de Junts per Catalunya a la plaça de la República i, anteriorment, Lluís Puig va fer una escapada al gener a Perpinyà per acudir a la presentació del Consell per la República. Però Puigdemont és caça major i al final van preferir no temptar la sort i es van connectar, des de la riba alemanya, per videoconferència amb la protesta.

El perill era ben real. El dia abans, Puigdemont ja era a Kehl, on es va allotjar en un hotel amb tota la comitiva. Es va fotografiar darrere d'un autocar vingut d'Almacelles. “Hem estat informats per diverses fonts de la presència de policia espanyola i n'hem tingut inclús aquí a l'hotel”, alertava Boye.

L'advocat es va dirigir als milers de manifestants per anunciar-los la decisió “per seguretat”, ja que a l'Estat francès no cal una euroordre per fer efectiu l'arrest. “No estan en joc

els seus seients al Parlament; estan en joc els vostres drets”, va argumentar.

Amb un dels ponts que creuen el Rin de fons, el conseller Puig va agrair el suport a totes les persones de Catalunya, d'Espanya i d'altres

Torra demana al president Tajani que respecti la democràcia i el resultat de les eleccions europees

països europeus desplaçades a Estrasburg. “Som aquí, a tocar del Rin, a l'altre costat de la frontera entre França i Alemanya sense poder travessar aquest pont, que es pot passejar xino-xano, per temes

policials; com sabeu, estan desfermats”, explicava el terrassenc. Tal era el panorama des del pont.

Amb Puigdemont hi havia també la seva dona, Marcela Topor, i, entre d'altres, el senador Jami Matamala i els diputats Josep Costa i Albert Batet. “A tots aquells catalans que heu anat avui Estrasburg, sapigueu que sou l'expressió viva de la millor Europa. Perquè l'Europa en la qual ens reconeixem l'han construït aquells que, com vosaltres, mai van defallir en la seva lluita per la democràcia, la justícia social i la llibertat”, piulava Comín.

El president de la Generalitat, Quim Torra, va exigir a l'encara president del Parlament Europeu, Antonio Tajani –que es recordarà per haver dit que el dictador italià

07/18

El jutge Pablo Llarena va retirar l'euroordre que pesava contra Carles Puigdemont el juliol de l'any passat, de manera que el president exiliat es pot moure per tot el món en llibertat excepte a l'Estat espanyol.

Benito Mussolini “va fer coses positives” – que “respecti la democràcia” i el resultat de les eleccions europees del 26-M. El cap de govern va enviar finalment un vídeo a la concentració independentista després de descartar desplaçar-s'hi personalment, tal com estava previst, per l'elevat risc d'incendis a Catalunya.

La ministra de Justícia, Dolores Delgado, va reiterar una vegada re-re l'altra que “la llei és igual per a tothom” i va atribuir al dret intern espanyol la potestat de dir quins són els candidats electes: “Fora d'això no hi ha res”.

El pont d'Europa, que uneix les dues vores, va ser destruït durant la II Guerra Mundial i posteriorment restituït. Tanmateix, de vegades, pont no és sinònim d'unir. ■

Les frases

“Que ho tinguin clar els nostres il·lusos perseguidors: no ens rendirem. Gràcies a tothom per ser-hi!”

Carles Puigdemont
PRESIDENT EXILIAT

“No podem permetre que el vot de dos milions de ciutadans europeus sigui menystingut”

Toni Comín
CONSELLER EXILIAT

“Som aquí, sense poder travessar aquest pont per temes policials; com sabeu, estan desfermats”

Lluís Puig
CONSELLER EXILIAT

“Ens han informat de la presència de policia espanyola i n'hem tinguda inclús aquí, a l'hotel”

Gonzalo Boye
ADVOCAT DE PUIGDEMONT

“Sense respecte a la voluntat popular, Europa no és Europa”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“El dret intern és el que diu quins són els candidats electes i fora d'això no hi ha res”

Dolores Delgado
MINISTRA DE JUSTÍCIA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Immunitat encotillada

JUSTÍCIA • El Suprem ja ha denegat a Puigdemont i Comín l'acatament no presencial de la Constitució, tot i que no és ferm, com al·lega el tribunal europeu per no atendre les mesures cautelars **CRÍTQUES** • Retreuen al jutge Marchena que no aturi la redacció de la sentència fins a tenir la resposta del TJUE sobre els drets de Junqueras perquè la consulta pot ser paper mullat

Mayte Piulachs
BARCELONA

La polèmica sobre l'abast dels drets polítics dels independentistes catalans en presó i a l'exili ja és sobre la taula de jutges europeus. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) va registrar ahir la qüestió prejudicial plantejada pel Tribunal Suprem perquè aclareixi si la immunitat d'Oriol Junqueras –en presó preventiva des del 2 de novembre del 2017, acusat de rebel·lió– és des que va ser escollit eurodiputat (electe) o, per contra, amb la constitució del Parlament Europeu, feta ahir, com sosté la sala presidida pel jutge Manuel Marchena, arremangada per a la redacció de la sentència contra els dotze líders polítics i socials.

La resposta del tribunal de Luxemburg podria també beneficiar els eurodiputats a l'exili, l'expresident Carles Puigdemont i Toni Comín, a qui paral·lelament el TJUE va denegar, abans d'ahir, d'acceptar les mesures cautelars que li demanaven els eurodiputats de Lliures per Europa perquè se'ls permetés accedir ahir al Parlament amb immunitat. Per a la negativa, el tribunal va al·legar que és un tema que han de resoldre les "autoritats nacionals", ja que tots dos polítics tenen pendents recursos al Suprem. Amb tot, la sala del contenciós del Suprem ja va dictar, el 28 de juny passat, que la Junta Electoral Central (JEC) havia actuat correctament en no permetre el seu acatament de la Constitució per notari i de forma no presencial. El TJUE, amb tot, ha de resoldre el fons de la reclamació dels dos eurodiputats a l'exili.

La resolució de les preguntes jurídiques al TJUE en les quals es demana una "tramitació accelerada", com és el cas de l'exvicepresident Junqueras, triga entre dos i tres mesos, mentre que la tramitació ordinària es pot allargar uns setze mesos, segons fonts del tribunal. La sentència és definitiva i l'han d'aplicar els tribunals nacionals, en aquest cas el Suprem. Un exemple és la consulta vers les clàusules sòl que va fer un jutge espanyol, que el TJUE va considerar que eren abusives i que calia suprimir-les, tot i que el govern espanyol va arbitrar un sistema de no-retorn directe, ni de mediació i que ha col·lapsat els jutjats designats a aquesta matèria en perjudici dels consumidors i a favor

Els eurodiputats Anderson, Riba, Carthy i Barrena, amb fotos dels absents, ahir. I el Suprem ■ ACN

2 mesos pot trigar, com a mínim el TJUE per resoldre la pregunta sobre Junqueras, mentre que la sentència contra els independentistes es preveu que sigui abans, cap a la tardor, a l'octubre.

de la banca, ja que s'endarrereix uns anys el retorn dels diners.

Pel que fa a la causa de Junqueras, el jutge Marchena ha trasllat al tribunal europeu tres preguntes en les quals encotilla molt la resposta, ja que només la limita a si havia de donar-li permís per anar a acatar la Constitució, que li va prohibir, en considerar que després no li podria denegar anar a la constitució del Parlament Europeu, fet que, al seu parer, incrementava el risc de fugida davant –sostenia– els recursos que té el govern català a l'exili de Puigdemont, els moviments del qual sempre se citen en les resolucions per denegar la llibertat dels nou presos polítics. El penalista Andreu van den Eynde, advocat de

Junqueras, proposava una consulta al TJUE àmplia del que abracen els drets polítics.

A més, alguns juristes critiquen Marchena i els sis companys del tribunal perquè han acordat no aturar la deliberació i redacció de la sentència fins a obtenir la resposta d'Europa, tal com habitualment es fa en aquestes consultes, fet que pot implicar que la resposta europea sigui paper mullat. Segons el calendari previst, la sentència contra els independentistes catalans estarà enllestida a la tardor, abans que la del TJUE. Això implicarà que la segura condemna per inhabilitació a càrrec públic, a banda de la presó, serà ferma, i ja no caldrà debatre res sobre els drets polítics de l'eurodiputat

electe Junqueras.

El catedràtic de dret processal Jordi Nieva-Fenoll va ser contundent en piular: "Això és jurídicament inacceptable. La qüestió prejudicial no més té sentit abans de dictar-se la sentència, no després. Si se segueix el que diu el TS, hauria plantejat una pregunta inútil. Espero que el TJEU ho clarifiqui." La consellera de Justícia, Ester Capella, també manifestava ahir que el Suprem ha fet una interpretació "molt restrictiva" dels drets dels polítics i els seus votants.

La primera pregunta al TJUE és: "L'article 9 del protocol sobre els privilegis i immunitats de la Unió Europea, regeix abans de l'inici del 'període de sessions' per a un acusat per delictes greus en situació de presó provisional, acordada judicialment per fets anteriors a l'inici d'un procés electoral, en el qual ha resultat proclamat electe al Parlament Europeu, però que ha estat privat per decisió judicial d'un permís pe-

Marchena restringeix les preguntes al tribunal sobre un permís a Junqueras i no vers els seus drets polítics

nitenciari extraordinari que li permetés formalitzar els requisits establerts per la legislació electoral interna, relativa a l'elecció dels diputats al Parlament Europeu per sufragi universal directe?"

La segona: "En el cas de ser afirmativa la resposta, si l'òrgan designat en la normativa electoral nacional, per no haver formalitzat l'electe els requisits electoralment establerts (per la seva presó provisional) hagués comunicat al Parlament Europeu que aquell no ha adquirit aquesta condició de diputat fins que no complexi els requisits, persistiria la interpretació extensiva de l'expressió 'període de sessions'? I la tercera: "Si la resposta és la interpretació extensiva, l'autoritat judicial que ha acordat la situació de presó, resultaria obligada a aixecar la situació de presó en termes absoluts, de forma quasi automàtica, per permetre el compliment de formalitats i desplaçaments al Parlament Europeu?; o bé hauria d'atenir-se a un criteri relatiu de ponderació en el cas concret, dels drets i interessos derivats de l'interès de la justícia i del degut procediment per una part i els referents a la institució de la immunitat per l'altra?" ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aval unànime del TC al 155 pels fets d'octubre del 2017

El tribunal rebutja els recursos del Parlament i Podem i dona suport al tema més qüestionat pels juristes, la dissolució de la cambra autonòmica ■ La intervenció del DOG i el BOP, inconstitucional

Emma Ansola
BARCELONA

El 155 es va aplicar de forma correcta a Catalunya, malgrat tots els dubtes jurídics que va comportar l'abast d'aquest mecanisme d'intervenció estatal en les autonomies. Així ho va comunicar ahir el Tribunal Constitucional a través d'una nota de premsa en què avançava la conclusió de la sentència sense incloure encara els arguments i fonaments jurídics. El tribunal ha desestimat pràcticament tots els recursos presentats pel Parlament i pel grup polític de Podem, i només ha declarat inconstitucional l'apartat en què el govern espanyol s'atorgava la potestat, avalada pel Senat, d'intervenir els diaris oficials de la Generalitat i del Parlament.

L'aplicació, per primera vegada en la història, de l'article 155 de la Constitució arran dels fets d'octubre del 2017 a Catalunya, i més concretament per la celebració del referèndum de l'1-O i la declaració simbòlica d'independència del 27-S, va fer aflorar tot un conjunt de dubtes sobre l'abast d'aquest mecanisme d'intervenció estatal. Un dels punts més polèmics va ser la dissolució de la cambra autonò-

Treballadors de la Generalitat es van concentrar el novembre del 2017 en contra de l'article 155 ■ J. RAMOS

mica i també, però en menor intensitat, el cessament de tot un executiu. Totes dues accions, però, van ser correctes, la qual cosa reforça el poder i l'arbitrarietat que suposa que un govern pugui intervenir sobre el govern d'una comunitat sense cap més aval que el Senat, per afrontar una crisi que pugui posar en risc la Constitució. Els juristes alertaven que les mesures excepcionals que es posaven en marxa per primer cop podien posar en risc la ma-

Les frases

“La revisió d'una norma excepcional com el 155 demostra el bon funcionament de l'estat de dret”

Dolores Delgado
MINISTRA DE JUSTÍCIA EN FUNCIONS

teixa Constitució i les lleis que n'emanen, com ara l'Estatut d'Autonomia. I més encara quan l'aplicació d'aquest mecanisme d'excepció es posa en mar-

“La raó d'estat s'ha imposat dins el TC. Una altra clatellada a la Constitució territorial del 78”

Jaume Asens
DIPUTAT I PORTAVEU D'EN COMÚ PODEM AL CONGRÉS

xa sense que existeixi o s'hagi avaluat jurídicament una autèntica situació de risc per a la Carta Magna ni s'hagi determinat, com així va ser, la seva

La xifra

3

delegacions, les de Londres, Berlín i Ginebra, estan en el punt de mira del Ministeri d'Exteriors.

temporalitat, una qüestió que en l'àmbit econòmic, amb el control de la caixa per part d'Hisenda, encara perdura.

En espera de conèixer

el contingut de la sentència ahir ja van expressar-se algunes veus polítiques i judicials alertant del que pot implicar d'abús aquest aval del TC a les maneres com el govern del PP va aplicar el 155.

Ahir, dimarts, era la primera vegada que el tribunal abordava els recursos sobre el 155 i al llarg del matí ja es va aconseguir l'aval unànime de tots els magistrats per decretar constitucional la intervenció de l'Estat en les institucions catalanes arran de l'1-O i el 27-S.

Tancament de delegacions

La sentència del TC es donava a conèixer conjuntament amb la petició del govern espanyol al TSJC perquè tanqui cautelarment les delegacions de la Generalitat a Berlín, Londres i Ginebra, en considerar que estan “al servei d'un projecte secessionista inconstitucional”. L'escrit argumenta que l'activitat de les delegacions excedeix les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals i que tenen una finalitat “inconstitucional, com és la creació d'una estructura d'estat al servei d'un projecte de transició nacional de caràcter secessionista inconstitucional”. Segons el Ministeri d'Exteriors, les delegacions suposen un “greu perjudici per a la política exterior d'Espanya” i són “nocives per als interessos de l'Estat”. Com a resposta, el conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, va recordar que l'acció exterior catalana és “legítima” i que hi ha sentències que reconeixen les competències de la Generalitat per obrir delegacions. ■

Sánchez afluixa i permet retornar la paga extra

Redacció
BARCELONA

El govern espanyol fa marxa enrere i retira el requeriment al TC previ a la impugnació del decret llei que permet el retorn de les pagues extres. Segons l'executiu, van ser suficients 20 minuts de reunió el 20 de juny passat per “desac-

tivar les amenaces” contra la normativa. A l'abril, el Ministeri de Política Territorial i Funció Pública, encapçalat llavors per Meritxell Batet, va argumentar que s'havien detectat discrepàncies en els articles 1 i 2 del decret llei mostrant una actitud que, pel govern, és “irresponsable” perquè es tracta d'una

qüestió “tan sensible” com els drets dels funcionaris. Els treballadors públics cobraran el 30% d'aquests pagaments pendents del 2013 durant el segon semestre del 2019, tal com s'havia pactat amb els sindicats.

D'aquesta manera, l'Estat accepta el compliment per part de la Generalitat

dels objectius de dèficit, deute i la regla de despesa del 2018 i “desactiva qual-sevol amenaça” d'aturar el retorn de les pagues del 2013 i 2014, celebren des del govern. I és que la regulació actual espanyola impedeix a les administracions públiques tornar les retribucions pendents si no han complert l'objectiu de dèficit i de deute i el sostre de despesa. Les mateixes fonts també recorden que aquelles “amenaces” es van fer en plena campanya electoral de les eleccions generals del 28 d'abril. ■

Concentració de treballadors, el novembre del 2018, per reclamar les pagues extres als funcionaris ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Noemí Llauredó, presidenta de la Diputació de Tarragona

■ ERC i JxCat rubriquen un “pacte de país” per distribuir-se les àrees que van acabar imposant les cúpules dilluns a la nit ■ La republicana, vicealcaldessa de Reus, primera dona a ocupar el càrrec

Ò. Palau
BARCELONA

La republicana Noemí Llauredó, vicealcaldessa de Reus, va ser triada ahir presidenta de la Diputació de Tarragona en virtut del “pacte de país” que ERC i JxCat van signar tot just la nit anterior, i que van presentar minuts abans del ple. Llauredó, que haurà de deixar el seu escó al Parlament, és la primera dona que presideix la institució, i també la primera persona no convergent a ocupar el càrrec, en el qual succeeix l'històric Josep Poblet després de dotze anys, els últims gràcies a un pacte amb el PSC. L'ex-alcaldede Vila-seca, que es retira de la política, no ha amagat que abanderava el sector de JxCat que advocava per reeditar ara una entesa amb els socialistes que els permetés conservar la presidència, un sector que va mantenir els intents fins al final, fins al punt que va caldre la intervenció de les cúpules dels partits per tancar definitivament les negociacions dilluns. Tot i que ahir tots vuit diputats de JxCat es van afegir als onze d'ERC per votar a favor de Llauredó, alguns van aplaudir els discursos del PSC i fins i tot de Cs que van denunciar que l'acord final ha es-

Noemí Llauredó, ahir, prometent el càrrec davant del president de la mesa d'edat i alcalde de Tarragona, Pau Ricomà ■ ACN

tat imposat des de Barcelona. Els set diputats del PSC van votar en blanc, i l'únic de Cs, a ell mateix.

Llauredó, que es va comprometre a “cercar el diàleg” amb tots, va assegurar que buscarà la “unitat d'acció” en clau nacional per a la defensa “dels drets i llibertats” del país, i en clau local va citar com a fites la continuació del pla d'acció municipal, l'impuls turístic, la lluita contra el despoblament i l'aprofundiment en polítiques ambientals per fer de la demarcació “un referent en termes de sostenibilitat i

ecologia”. A banda, va lamentar que “desgraciadament” encara “ha de ser destacable” que una dona sigui presidenta, per “denunciar una situació anòmala” que confia revertir amb l'exemple creixent de les institucions. Això sí, només set dels 27 diputats que ahir van prendre possessió són dones.

El pacte inclou un repartiment equitatiu de les àrees –quatre cada grup de govern–, entre les quals JxCat mantindrà Economia i Hisenda, el Servei d'Assistència al Ciutadà o el Patronat de Turisme. ■

“Un govern fort, a Girona”

“En plena ofensiva repressora de l'Estat contra l'independentisme i a les portes de conèixer la sentència del judici al procés, és important que puguem disposar d'unes institucions compromeses en la defensa de la democràcia, la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats.” És una de les valoracions que es van fer dilluns a la Diputació de Girona, on es va donar a conèixer que Junts i ERC governaran l'ens provincial els pròxims quatre anys. La presidència la man-

tindrà Junts i la primera vicepresidència l'assumiran els republicans. Van ressaltar que serà un govern fort, ja que engloba 20 dels 27 diputats i diputades del ple. Si bé tot apunta a un pacte semblant a Lleida, els partits es resisteixen a donar-lo per fet, en espera del que pugui passar a la Diputació de Barcelona, on el ple s'ha ajornat a la setmana vinent arran d'un recurs judicial en les fórmules de prometença del càrrec que al final es va resoldre ahir. ■ G.P.

El govern activa l'elaboració del pressupost del 2020

Ò. Palau
BARCELONA

El govern ha activat internament la redacció del pressupost del 2020 amb la publicació ahir al DOGC de l'ordre d'elaboració, que recull les instruccions i els criteris bàsics que hauran de seguir els departaments per elaborar-los. En funció de les partides, ara tenen de termini màxim entre el 23 de juliol i el 12 de setembre per presentar les previsions. Els comptes s'hauran d'elaborar sense preveure ja dèficit (el límit serà zero), mentre que la despesa podrà créixer un màxim del 2,9%. ■

El TSJC obliga a repetir el ple d'investidura de Reus

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia va anul·lar ahir l'elecció de Carles Pellicer com a alcalde de Reus perquè els tres regidors de la CUP no van jurar ni prometre acatar la Constitució, fet contra el qual va recórrer el cap de llista de Vox. Tot i que Pellicer va ser elegit amb els vots de JxCat i ERC, perquè la CUP va votar nul, el tribunal al·lega que la votació va ser secreta i la fa repetir. El ple serà aquesta tarda a les quatre. ■

Concerta visita a: info@bleconomistes.com

Economistes, S.L.P.
30 anys d'experiència

- Fiscal
- Autònoms
- Hisenda
- Constitució de societats
- Comptable
- Renda
- Laboral

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a – 08301 Mataró – Tel. 937 551 455 - www.bleconomistes.com

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
MONTCADA I REIXAC**Laura Campos Ferrer**

Alcaldesa de Montcada i Reixac (ECP)

“Montcada ara ha de començar a lluir”

DIFICULTATS “Vam trobar una situació econòmica molt complicada que ha hipotecat els pressupostos per als propers anys” **PLURALITAT** “Passant de vuit forces al ple a només quatre hem perdut qualitat democràtica”

Eva G. Pagán
MONTCADA I REIXAC

Quatre anys han servit a Laura Campos Ferrer (Barcelona, 1977) per guanyar-se la confiança dels ciutadans i revalidar una alcaldia que el 2015 li va arribar literalment per atzar, en empatar matemàticament en vots amb la segona força i haver de desempatar amb una mà innocent. Llavors Campos va aconseguir un pacte d'esquerres que va posar fi a la *sociovergència* d'anys precedents. Montcadenca de naixement i filla d'un històric del PSUC primer i del PCC després (Josep Maria Campos va ser el primer alcalde de la democràcia i batlle fins al 1999), ha tornat a revalidar el pacte amb ERC però ha trencat l'aliança de dècades amb EUiA, després que l'excoordinador nacional i també veí de Montcada, Joan Josep Nuet, es presentés amb Sobiranistes-ERC a les estatals.

S'esperava revalidar l'alcaldia amb aquesta facilitat? Creu que han estat uns comicis fàcils o fruit del treball dels anys?

Jo crec que és fruit i resultat de l'acció de govern d'aquests quatre anys. Pensa que eren unes eleccions, igual que el 2015, amb un escenari molt fragmentat, amb moltes candidatures (enguany se'n presentaven deu). Això sempre complica una mica l'escenari. Estàvem convençuts que tindríem un bon resultat per-

què s'ha treballat amb rigor i s'ha posat ordre a la casa. Però encara necessitem quatre anys més per acabar de consolidar projectes i hem fet una molt bona campanya també perquè així fos.

La campanya va acabar deixant pel camí EUiA com a socis. No sé si és un trencament inevitable o temporal.

Aquest és un dels motius pels quals la campanya ha estat diferent perquè hem trencat amb els nostres companys de viatge de fa més de trenta anys. Els motius els hem explicat.

Sí, però divergien, segons qui els expliqués...

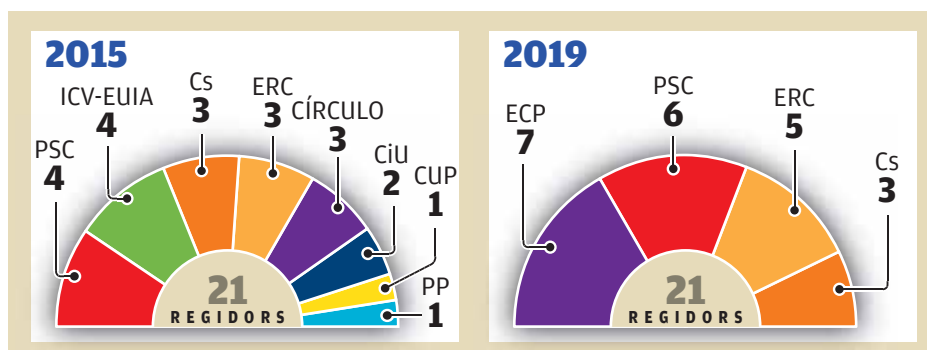
Sí, sí. La veritat i la realitat és una i és que ells van fer una aposta per les generals per ERC i nosaltres enteníem que necessitàvem garanties d'estabilitat i de governabilitat a les municipals. Volíem saber del que el seu coordinador general en aquell moment, Joan Josep Nuet, va afirmar que no es tractava d'un projecte personal sinó col·lectiu al qual a mesura que anessin passant els mesos se sumaria molta més gent d'EUiA, i nosaltres volíem garanties d'aquesta estabilitat, que no marxarien del grup municipal, i aquestes garanties no ens les van donar. Per tant, el trencament va ser inevitable en aquest sentit.

En aquestes eleccions es van atomitzar molt els vots i algunes formacions n'han quedat fora. Qui trobarà a faltar?

No personalitzaré. D'una manera molt

JOSEP LOSADA

general puc dir que tots aquells grups municipals que han tingut representació tots aquests anys són necessaris per a la qualitat democràtica, per transparència. Quan una persona es presenta a unes eleccions municipals per treballar pel seu poble vol dir que se l'estima i, per tant, és necessària. En aquest sentit, ja hem dit com a equip de govern que haurem de buscar els mecanismes i les eines per facilitar que aquests grups que han quedat fora del ple municipal puguin continuar exercint la seva activitat política i de fiscalització de la feina de l'equip de govern. Per tant, caldrà assegurar i mirar com es pot facilitar. La veritat és que un ple de quatre forces polítiques és... [s'interromp]

Com el definiria?

De pèrdua de qualitat democràtica. Nosaltres fa quatre anys –des que vam arribar el 2015– que diem que volem posar fi als regnes de taifes i a la política de rodet

i tenim la ferma voluntat de no caure de nou en els regnes de taifes. Allarguem la mà tant a l'oposició com als grups que han quedat fora del ple municipal. Volem continuar buscant acords i consensos i facilitar la tasca dels grups de l'oposició, per qualitat democràtica.

Què els aporta ERC com a soci?

En principi, estar en minoria podria representar una feblesa, però jo crec que ens ha enriquit com a equip de govern. Ens ha cohesionat molt. Som un equip de govern que ens hem entès molt bé aquests anys, que hem anat a l'una, que hem tingut una única veu, que no hem tingut discrepàncies en les actuacions que calia dur a terme al municipi, també amb el pla d'actuació municipal (PAM), i el projecte de ciutat que tenim és compartit. No hi havia cap motiu, doncs, per no revalidar aquest pacte.

Ha estat ben vist des del partit? Ha re-

Cobriment de la via, cimentera i territori trinxat

L'orografia de Montcada i Reixac fa que sigui una ciutat complicada urbanísticament i castigada mediambientalment. Asfixiada pels fums de la cimentera Lafarge, que incinera ("valoritza") residus a cent metres escassos del barri de Can Sant Joan i trinxada per les vies de comunicació de sortida de Barcelona, pel seu terme passen dues autopistes (C-33 i C-58), una autovia (C-17), carreteres nacionals, tres línies ferroviàries i cinc estacions de tren. La cohesió dels barris és una assignatura pendent i de difícil solució mentre no es tanquin les ferides. El cobriment de l'R2 de Rodalies (cada dia hi circulen 192 trens) és justament una de les bretxes a tancar. "Montcada pateix la seva situació estratègica i amb totes les vies de connexió viàries i ferroviàries la qualitat de l'aire és un dels reptes que tenim al davant", assegura Campos, filla del barri de Can Sant Joan (Bifurcació) i des de fa anys veïna de Montcada Centre. Nasqué l'any 1977, amb estudis de traducció i interpretació, ha treballat en diferents empreses privades, al país i a l'estranger, i fins al 2015 treballava al centre d'investigació Sincrotró Alba.

amb una situació econòmica molt complicada, amb un pagament de 24 milions d'euros en expropiacions que fa que els pressupostos els tinguem hipotecats i lligats de mans per als propers anys. Tot i així, Montcada no s'ha encallat ni s'ha aturat. Ha estat el mandat amb més inversió social de la història de l'Ajuntament malgrat tot; hem posat ordre i aquests quatre anys que venen han de ser els de la recuperació econòmica i la il·lusió. Quatre anys no donen per gaire, de manera que espero que ara puguem consolidar projectes i que comenci a lluir una mica més l'acció de govern.

Reedita, doncs, els compromisos amb el nou mandat? N'hi ha de nous?

N'hi haurà de nous. Hem de decidir amb l'equip de govern per definir el pla d'actuació municipal, en què s'establiran les actuacions i els compromisos, però hi ha tres eixos bàsics. El primer és continuar treballant per la recuperació econòmica, amb un pla econòmic i financer; tant de les finances municipals com del teixit econòmic i empresarial de la ciutat. La recuperació econòmica ha d'anar lligada a la generació de més ingressos. També continuarem treballant per combatre les desigualtats al nostre municipi. Hem estat entre els deu municipis de l'Estat de més de 20.000 habitants amb més inversió social i prestació de serveis d'excel·lència, de manera que n'hem d'estar orgullosos, però tampoc hem d'oblidar que un 30% de la ciutadania viu sota el llindar de la pobresa. Aquest és un problema transversal, els populismes dirien que els ajuts socials els perceben els immigrants però no és cert. La pobresa és transversal, es cronifica de pares a fills i s'hereta. I la fractura urbana hi té una relació directa. Els barris més allunyats del centre pateixen més pobresa i hem de posar els mecanismes per cosir el territori, millorar l'accessibilitat i mobilitat entre els barris per gaudir de la igualtat d'oportunitats.

El tercer eix d'actuació seria...

El de l'habitatge, medi natural i transició ecològica. És una assignatura pendent a la qual no hem pogut donar l'empenta que ens hauria agradat, ens faltava musculatura. Hem contractat una persona que farà de cap d'habitatge i donarà aquest impuls a les polítiques i els projectes per fer accessible l'habitatge en condicions a la ciutat. Tenim un greu problema d'emergència en l'àmbit de l'habitatge i rebem molts veïns expulsats de Barcelona. També partíem d'un pressupost en habitatge de zero euros, aquesta era la importància per a l'anterior govern municipal.

I ara de quant serà?

300.000 euros. No és molt, però és més.

Després de la lluita del cobriment de la via, quina vindrà?

Soc molt tossuda, i no m'esperaré a tenir resolt el cobriment de la via per començar la pròxima batalla: tenim la intenció d'aconseguir el tractament de singularitat com a municipi, per la sobreimplantació d'infraestructures que donen servei a tota l'àrea metropolitana i la ciutat de Barcelona, que a nosaltres ens genera un sobrecost en la prestació de serveis a la ciutadania. Hi ha d'haver una compensació econòmica. ■

Volem demanar el tractament de singularitat com a municipi, per la sobreimplantació d'infraestructures viàries

but pressions en alguna altra direcció?
Cap ni una. Catalunya en Comú ha respectat moltíssim la idiosincràsia i les dinàmiques municipals de cada ciutat. Molta gent m'ho ha preguntat, preocupa, pel carrer! Però Barcelona és Barcelona i Montcada és Montcada.

Però Montcada confronta amb Barcelona, és dins l'àrea metropolitana i la seva proximitat també el condiona en certa manera. Com valora l'acord de Colau i el PSC i els vots de Manuel Valls?

L'important quan un està en política institucional i ha treballat en un projecte de quatre anys és poder donar continuïtat a aquest projecte. Són uns vots que no s'han buscat ni s'han pactat, que han donat el suport a la investidura de Colau i han permès que el projecte pugui caminar quatre anys més.

Però li agrada aquest préstec de Valls, recordat per l'expulsió d'immigrants

Tenim un greu problema d'habitatge i rebem molts veïns que a Barcelona no poden comprar-se un pis o pagar un lloguer

quan era primer ministre francès?
No ens agrada, no. Però no hi ha cap pacte. Ha rebut el seu suport en la investidura i li permet continuar el projecte.

Hauria triat pactar amb Ernest Maragall, vostè?

Això és política de ciència-ficció. No m'ho puc imaginar.

És un moment complicat per a la política en l'àmbit municipal? Amb exiliats, presos polítics...

Sí, perquè té conseqüències directes i condiona directament. Aquest mandat ha estat de tot menys tranquil, també pel context nacional, a banda dels problemes econòmics que té l'Ajuntament de Montcada i l'herència que hem rebut del govern anterior. El context nacional també ens ha afectat. Hi ha hagut moltes convocatòries d'eleccions, un article 155 que va dissoldre el govern de la Generalitat i ens va deixar sense interlocutors di-

Montcada no està fracturada. És una societat on conflueixen diferents opinions i maneres de veure la situació política

rectes per poder tirar endavant projectes de ciutat. Evidentment, ha tingut una afectació directa en la política municipal, i també en la convivència del dia a dia, als carrers. Ho hem vist amb pintades i contrapintades, i tot això acaba afectant la política local.

Subscriuria el que diuen, que hi ha un problema de convivència a Catalunya, en aquest cas a Montcada i Reixac? És una societat fracturada?

No, jo em nego a això. És una societat on conflueixen diferents opinions i maneres de veure la situació. Parlar de fractura social és un terme massa gros. Sí que és cert que hi ha problemes de convivència, però per la diversitat i la pluralitat d'opinions sobre el procés d'independència.

Creu que aquest segon mandat tindrà un ritme diferent, en l'àmbit local?

Jo espero que Montcada comenci a lluir aquest segon mandat. Ens vam trobar